

antydde en Maalestof for, hvad der er et Dplags normale Størrelse. En saadan almindelig Maalestof vilde det være ganske umuligt at opstille. Tallet 1000 er i Overensstemmelse med fremmede Love alene valgt, fordi hele Reglen i fjerde Stykke vilde blive illusorisk, naar der ingen Grænse sættes. Den hele Regel har kun til Hensigt at sikre Forfatterne mod Overgreb fra Forlæggerens Side derved, at den indeholder en Opfordring til at træffe bestemt og tydelig Aftale.

Heller ikke det andet af Folketingsudvalget stillede Endringsforslag er optaget. Det er formentlig ganske i Strid med Landen i den øvrige Lovgivning ved præceptive Kontraktregler at sætte voksne og uafhængige Personer under et Slags Formynderskab. Saadanne Regler anses ellers kun forsvarlige, naar den ene Part i Kontraktforholdet staar i et Underordnelses- eller lignende Afhængighedsforhold til den anden. Den Afgang til hensynsløst at gøre Brud paa indgaaede Forpligtelser, hvortil en saadan Regel vilde aabne Døren, er saa meget mere betænkelig, som der for Forlæggeren saa vel i Bogmarkedets Tilstand som i andre Omstændigheder kan være ganske fyldestgørende Grunde til at udsætte den fornødne Udgivelse mere end 5 Aar, uden at dette behøver at aabenbare nogen Mangel paa Vilje eller Evne til paa forsvarlig Maade at udnytte den overdragne Ret.

Hvis der overhovedet i denne Henseende maatte være Trang til at værne Forfatterne mod mulige Misbrug, vil den eneste Udvej, der kunde benyttes uden en aabenbar Krænkelse af Forlæggerens Ret, formentlig være den under visse Betingelser at indrømme Forfatteren Afgang til at generhverve den overdragne Ret efter Burdering. Forslag til ad denne Vej at løse den her foreliggende Vanskelighed, har man dog ikke fundet Anledning til at fremsætte. Det hele Forhold maa antages at være af saa ringe praktisk Betydning, at denne Sags Ordning vistnok uden Betænkelighed kan overlades Fremtiden, for saa vidt Spørgsmaalet senere maatte vise sig at have nogen Interesse.

Til § 10.

Denne Bestemmelse svarer nærmest til Lov 1857 § 18, dog at Reglen ogsaa gælder offentlig Udførelse af Musikværker, hvilket er en Konsekvens af, at Komponisten i Følge § 2 b, i Modsætning til, hvad den nugældende Ret hjemler, ogsaa har Eneret til at lade disse offentlig udføre. Paragraffens første Stykke samt første og andet Punktum af andet Stykke gengives i øvrigt kun den

gældende Rets Regel. Derimod indeholder Paragraffens Slutning en væsentlig Afvigelse fra denne. Bestemmelsen i Lov 1857 § 18 om, at Forfatteren, selv om han har overdraget en anden en udelukkende Ret til Udførelse, skal have Ret til at overdrage andre en lignende Ret, naar Digtet eller Kompositionen i 5 Aar ikke har været bragt til offentlig Udførelse af Forfatteren, opfattes nemlig baade i Teori og Praktis som blot deklaratorisk. Derved opnaas det tilfattede Næmed imidlertid ikke fuldt, idet Forfatteren i Reglen vil blive tvungen til udtrykkelig at give Aftald paa denne Ret.

At gøre den i Paragraffens sidste Stykke givne Regel præceptiv, navnlig i den af Folketingsudvalget foreslaaede absolute Form, maa anses utilraadeligt. De allerede ved § 9 anførte Grunde gøre sig her i endnu stærkere Grad gældende, idet der, hvor der er Spørgsmaal om Udførelse, endnu mere end ved Udgivelse kan foreligge Grunde — være sig Mangel af passende sceniske Kræfter eller Krig, Epidemier, Kriser og lignende Forhold — der afholde den berettigede fra at lade Værket opføre, uden at dette paa nogen Maade kan tilskrives Forsømmelse fra hans Side. Hvis det maatte vise sig nødvendigt paa dette Punkt at staffe et særligt Værn for Forfatteren, vil formentlig ogsaa den i Bemærkningerne til § 9 antydede Løsning være den eneste, som kan anvendes uden at gøre Brud paa vor Rets almindelige Grundsaetninger.

Til § 11.

Om Paragraffens første Stykke er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Reglen i andet Stykke synes tilstrækkelig begrundet i Hensyn til visse almindelige og naturlige Følelser hos Forfatteren, saa meget mere som denne, hvis en saadan Regel mangler, let vil finde Anledning til at tilintetgøre sit Manuskript. Reglen vil særlig have Betydning med Hensyn til efterladte Livserindringer o. l.

Reglen i tredje Stykke er en naturlig Konsekvens af, at de almindelige Arvregler anvendes paa Forfatterretten, og vil sikret i og for sig findes hensigtsmæssig.

Reglen i fjerde og femte Stykke fastslaar kun udtrykkelig, hvad der ogsaa uden positiv Hjemmel maatte antages, og er bl. a. udtrykkelig udtalt i den ungarske Lov § 3, 2det og 3dje Stykke.

Til § 12.

Om denne Bestemmelse kan i det væsentlige henvises til de almindelige Bemærkninger til Kapitel II.